

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.400 van 5 mei 1998
in de zaak A. 55.919/XII-984.**

In zake : 1. Etienne SABBE,
2. Elisabeth ERTRYCKX,
wonende te IZEGEM,
Baronielaan 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Etienne SABBE en Elisabeth ERTRYCKX op 24 januari 1994 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 4 november 1993 van de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij zij "afgevoerd worden uit het bevolkingsregister van Knokke-Heist om op datum van 29 april 1993 ingeschreven te worden in dat van Izegem, Baronielaan 5";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op de beschikking van 12 maart 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 19 maart 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. SABBE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van adjunct-adviseur B. ZIMMERMAN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt:

1.1. Etienne SABBE en zijn echtgenote Elisabeth ERTRYCKX zijn sedert 14 juni 1982, als komende van het adres Baronielaan 5 te Izegem, ingeschreven in het bevolkingsregister van Knokke-Heist, eerst op het adres Manitobaplein 1 en vanaf 15 december 1987 op het adres Zwinlaan 15.

1.2. De gemeente Knokke-Heist verzoekt op 13 augustus 1991 de Directie van de Bevolking en de Verkiezingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken "om tussenkomst inzake de vaststelling van woonst" van verzoekers. Uit een verslag van 10 april 1991 van de politie te Knokke-Heist zou immers blijken dat verzoekers eigenlijk woonachtig zijn te Izegem, Baronielaan 5.

1.3. Een eerste onderzoek van de bevolkingsinspectie loopt uit op het besluit van 4 februari 1993 waarbij de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken stelt dat "de inschrijving op datum van 15 december 1987 (...) moet behouden blijven". Kort nadien, op 16 februari 1993 beveelt dezelfde ambtenaar een aanvullend onderzoek, uit te voeren in april 1993. De vraag naar een aanvullend onderzoek wordt gemotiveerd door :

"(...) de tegenspraak in de verschillende politieverslagen, de economische activiteit in Izegem, de nutsverbruiken en de mogelijkheid van een tijdelijke constructie in het kader van het vorige bevolkingsonderzoek (...)" ;

1.4. Na het afronden van dat onderzoek geeft de bevolkingsinspecteur bij aangetekende brieven van 29 juli 1993, aan de verzoekers -op het adres Baronielaan 5, te Izegem- en aan de burgemeesters van de gemeente Izegem en Knokke-Heist kennis van zijn voornemen om de verzoekers in te schrijven, vanaf 29 april 1993, op het adres Baronielaan 5, te Izegem.

1.5. Op 4 november 1993 neemt de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de thans bestreden beslissing. Er wordt overwogen "dat de betrokkenen de brief van het departement d.d. 29 juli 1993 niet hebben afgehaald voor ontvangst, maar dat de bevoegde inspecteur hen op 9 juli 1993 persoonlijk heeft gehoord".

2.1. Overwegende dat de verzoekers in het tweede middel de schending aanvoeren van artikel 8, § 1, derde lid, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten doordat het in die bepaling bedoelde aangetekend schrijven verstuurd is naar het adres Baronielaan, 5, te Izegem, terwijl hun wettelijke woonst op dat ogenblik gevestigd was te

Knokke-Heist, Zwinlaan, 15, alwaar zij toen ook daadwerkelijk verbleven zodat zij geen kennis hebben kunnen nemen van de brief van de bevolkingsinspecteur van 29 juli 1993 waarin hij hun kennis gaf van de bedoeling om hen in het bevolkingregister van Izegem te laten inschrijven; dat zij uiteenzetten dat de handelwijze van de verwerende partij hun rechten van verdediging geschonden heeft doordat zij niet de mogelijkheid hebben gehad hun opmerkingen aan het ministerie mede te delen en dat de bestreden beslissing derhalve genomen is op eenzijdige vaststellingen die zij formeel betwisten;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de wetsbepaling waarvan de verzoekers de schending inroepen niet uitdrukkelijk bepaalt dat de persoon wiens inschrijving in het bevolkingsregister wordt gewijzigd aangeschreven moet worden op het adres waarvan hij staande houdt dat het zijn hoofdverblijfplaats is, maar dat integendeel het bestuur de betrokkene systematisch aanschrijft op het adres waar hij ingevolge het ingestelde onderzoek zijn hoofdverblijfplaats lijkt te hebben, ongeacht of dit al dan niet samenvalt met het adres waarop hij in het bevolkingsregister ingeschreven is; dat zij in dat verband uiteenzet dat de ratio legis van de door de verzoekers geschonden geachte wetsbepaling is dat de betrokkenen in de gelegenheid moeten worden gesteld om hun standpunt over de aangelegenheid kenbaar te maken, maar dat zulks in casu het geval is aangezien enerzijds de verzoekers persoonlijk gehoord zijn door de bevolkingsinspecteur bij diens bezoek aan hun woning te Izegem op 9 juli 1998 en aangezien anderzijds eerste verzoeker twee keer schriftelijk zijn opmerkingen aan de verwerende partij heeft laten geworden, met name op 7 augustus 1991 en 21 februari 1992; dat zij besluit dat, indien aangenomen moet worden dat het voornemen van het bestuur om een persoon op een bepaald adres in te schrijven in alle gevallen betekend moet worden op de plaats waar hij in

het bevolkingsregister ingeschreven is, het niet nakomen van dit voorschrift verzoekers niet in hun belangen geschaad heeft omdat zij herhaalde keren hun standpunt kenbaar hebben kunnen maken;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord nog opmerken dat het de bedoeling van de wet is dat de personen wier inschrijving in het bevolkingsregister gewijzigd zal worden schriftelijk opmerkingen kunnen maken en desgewenst kunnen vragen om gehoord te worden zodat, hadden zij de brief van 29 juli 1993 ontvangen, zij "aan de hand van feitelijke gegevens hun opmerkingen hadden kunnen laten gelden op de vaststelling hetgeen nu na verloop van één jaar vrij moeilijk wordt"; dat zij ook nog betogen dat een "verhoor" door de bevolkingsinspecteur niet gelijkgesteld kan worden met het door wet ingestelde recht om schriftelijk opmerkingen te maken met betrekking tot de "getroffen beslissing";

3.1. Overwegende dat artikel 8, § 1, derde lid, van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten bepaalt dat wanneer de plaats bekend is waar een persoon woont van wie de inschrijving in de bevolkingsregisters moet worden geregulariseerd, hij daarvan bij een ter post aangetekende brief op de hoogte wordt gesteld, om hem de mogelijkheid te geven zijn eventuele opmerkingen of verweermiddelen binnen vijftien dagen te doen kennen; dat hij eveneens kan vragen om door de beslissingnemende overheid te worden gehoord;

3.2. Overwegende dat, inderdaad, zoals de verweerende partij opmerkt, de wet niet voorschrijft op welk adres, de plaats van de bestaande inschrijving of de plaats van het werkelijk verblijf zoals dit uit het tot dan gevoerde onderzoek naar voren komt, de aanzegging uitgaande van het bestuur moet gebeuren; dat het bestuur

dus zelf, volgens de bereikbaarheid van de betrokkene, moet oordelen naar welke plaats het de verwittiging zendt; dat, ook al zal dit meestal het adres zijn dat uit het onderzoek naar voren komt als wettelijke verblijfplaats van de betrokkene, het bestuur, in zoverre het kennis heeft van mogelijke andere verblijfplaatsen en in zoverre het over geen bewijzen beschikt van onwil van de betrokkene, zich niet mag beperken tot een eenmalige verzending van de brief aan het door het bestuur gekozen, vermoede adres, zeker wanneer de betrokken persoon precies een bepaald adres als zijn werkelijke verblijfplaats vooropstelt;

3.3. Overwegende te dezen dat de verwerende partij een aangetekende brief met ontvangstmelding gestuurd heeft aan de verzoekende partijen op het adres dat volgens haar, op grond van de stand van het onderzoek op dat ogenblik, de plaats was waar de verzoekende partijen hun hoofdverblijf hadden, te weten het adres te Izegem; dat zij het bewijs niet voorlegt van de ontvangst van die brief door de verzoekende partijen zelf of door iemand die voor hen de brief in ontvangst heeft willen nemen en evenmin van het feit dat hun medegedeeld is dat de brief gedurende een bepaalde tijd op het postkantoor afgehaald kon worden; dat het derhalve niet aangetoond is dat de verzoekende partijen wisten dat de verwerende partij hen wenste te bereiken;

Overwegende dat de verwerende partij ook niet aantoonde dat zij een poging ondernomen heeft om, hoewel niet blijkt dat de aangelegenheid dringend een oplossing noodzaakte, de verzoekende partijen te bereiken op het adres te Knokke-Heist -adres waarvan zij precies stellen dat het hun daadwerkelijke verblijfplaats is-; dat zij ook geen gegevens voorlegt die het aannemelijk maken dat de verzoekende partijen weigerden mee te werken aan het onderzoek;

3.4. Overwegende dat de wet van 19 juli 1991 een echt recht op tegenspraak heeft georganiseerd, met inbegrip van de mogelijkheid om door de beslissingnemen- de overheid te worden gehoord; dat de formaliteit welke de verzoekende partijen geschonden achten ingesteld is met het doel de overheid zo volledig mogelijk in te lichten over een aantal gegevens op grond waarvan zij haar beslissing moet nemen; dat het derhalve niet gaat om een formaliteit welke geen weerslag kan hebben op de eindbeslissing, zodat het verzuim ervan de belangen van de verzoekende partijen geschaad heeft, ook al hebben zij de gelegenheid gehad om in een eerder stadium van het onderzoek persoonlijk hun visie op de zaak aan de bevolkingsinspecteur mede te delen; dat immers de mogelijkheid om in de loop van het onderzoek bepaalde gegevens te berde te brengen niet gelijkgesteld kan worden met het recht dat artikel 8, § 1, derde lid, van de wet van 19 juli 1991 instelt om "wanneer de plaats waar een persoon van wie de inschrijving in de bevol- kingsregisters moet worden geregulariseerd bekend is", dat wil zeggen aan het einde van het administratief onderzoek, na het verzamelen van alle relevante gegevens en op het ogenblik dat het bestuur standpunt heeft ingenomen ten aanzien van de inhoud van de in het vooruitzicht gestelde eindbeslissing, zijn opmerkingen te uiten en eventueel te vragen om door het bestuur gehoord te worden; dat het middel gegrond is;

4. Overwegende dat de Raad van State zich, bij de beoordeling van de concrete gegevens die aan de basis liggen van de beslissing, niet in de plaats mag stellen van het bestuur; dat hij dan ook niet mag vooruitlopen op de beslissing die de minister zal nemen nadat hij het recht op tegenspraak van de verzoekende partijen zal nagekomen zijn en aan die partijen zodoende de mogelijk- heid zal hebben gegeven hem ten aanzien van de voorge- nomen beslissing bijkomende gegevens te verschaffen die een correcte beoordeling van het dossier mogelijk maakt;

dat de Raad bijgevolg, ondanks de mededeling van de verzoekende partijen in hun laatste memorie dat zij "uitdrukkelijk alle middelen (...) hernemen", geen uitspraak kan doen over de middelen uit het verzoekschrift waarin de interne onwettigheid van de bestreden beslissing wordt aangevoerd terwijl de overige middelen uit het verzoekschrift in geen geval tot een ruimere vernietiging kunnen leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 4 november 1993 van de afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij Etienne SABBE en Elisabeth ERTYCKX "afgevoerd worden uit het bevolkingsregister van Knokke-Heist om op datum van 29 april 1993 ingeschreven te worden in dat van Izegem, Baronielaan 5".

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vijf mei 1900 achtennegentig, door de
XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BORRET.